

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Błąd co do prawa w stwierdzeniu Sądu Pierwszej Instancji, iż w niniejszym przypadku nie zachodzą wyjątkowe okoliczności oparte na uzasadnionych oczekiwaniach co do zgodności z prawem spornego przepisu podatkowego, które uniemożliwiają zarządzenie odzyskania pomocy zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾ w związku z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Wypaczenie wypowiedzi w trakcie debaty przed sądem i naruszenie zasady kontrydiktoryjności. Naruszenie orzecznictwa dotyczącego uzasadnienia.

Ani formalna różnica pomiędzy spornym przepisem podatkowym a przepisem będącym przedmiotem decyzji 93/337⁽²⁾, ani też okoliczność, że Komisja mogła oprzeć kryterium selektywności na innym elemencie niż element, który wyraźnie znajduje się w decyzji 93/337, ani też oświadczenie o niezgodności, które znajduje się w decyzji 93/337, nie stanowią wystarczających powodów, dla których Sąd Pierwszej Instancji nie dokonał oceny istnienia wyjątkowych okoliczności, które same w sobie lub w związku z innymi okolicznościami, które zachodzą w niniejszej sprawie, uniemożliwiły Komisji zarządzenie odzyskania pomocy, o którym mowa w zaskarżonej decyzji.

Poprzez stwierdzenie, że sporne przepisy w sprawach połączonych od T-30/01 do T-32/01 i od T-86/02 do T-88/02 nie są analogiczne do spornego przepisu podatkowego z uwagi na technikę podatkową oraz zakres bonifikaty, Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się wypaczenia wypowiedzi w trakcie debaty pomiędzy stronami sporu, naruszył zasadę kontrydiktoryjności, a ponadto dopuścił się oczywistego naruszenia odnośnego orzecznictwa dotyczącego uzasadnienia.

Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że stanowisko Komisji w odniesieniu do zwolnienia podatkowego lub kredytu podatkowego w roku 1993 r. — które, jak to wynika z akt postępowania nie zostały ocenione przez Sąd z naruszeniem przepisów proceduralnych — nie stanowi wyjątkowej okoliczności, która mogłaby uzasadnić pewien stopień uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem spornego przepisu podatkowego, który uniemożliwiłby odzyskanie spornej pomocy na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, jako sprzeczne z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań.

- 2) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez uchybienie zasadom proceduralnym dotyczącym przeprowadzania dowodów i odmowę przeprowadzenia dowodu wnioskowanego przez wnoszącą odwołanie dotyczącego ujawnienia określonych dokumentów Komisji, który w świetle argumentów, jakimi posłużył się Sąd Pierwszej Instancji w celu oddalenia skargi wnoszącej odwołanie, okazuje się istotny dla obrony jej interesów. Naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu, zasady równego prawa do obrony i prawa do obrony.

Sąd Pierwszej Instancji poprzez brak przeprowadzenia wnioskowanego dowodu naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie fundamentalne prawo do sprawiedliwego procesu, ponieważ odmówił przeprowadzenia dowodu, który ma istotne znaczenie dla wnoszącej odwołania, naru-

szając w ten sposób jej prawo do obrony z tego względu, że jej roszczenie zostało oddalone jako nieudowodnione, a wnosząca odwołanie chciała je udowodnić za pomocą nieprzeprowadzonego dowodu: a mianowicie, że jeżeli nie już samo wyraźne stanowisko Komisji w odniesieniu do skargi z 1994 r. przeciwko przepisom podatkowym z 1993 r. (włączywszy w to kredyt podatkowy), które są zasadniczo identyczne jak sporne przepisy, polegające na oddaleniu tej skargi, to przynajmniej zachowanie Komisji miałyby stanowić wyjątkowe okoliczności, z którego to względu takie zachowanie spowodowało powstanie uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem przepisów podatkowych z 1993 r., co doprowadziło do przyjęcia spornego przepisu podatkowego w 1996 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 WE traktatu WE.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 93/337/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie systemu pomocy podatkowej na rzecz inwestycji w Kraju Basków (Dz. L 134, s. 25).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 9 września 2009 r. w sprawach połączonych od T-227/01 do T-229/01 i T-265/01, T-266/01 oraz T-270/01, Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava i Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 26 listopada 2009 r. przez Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación Foral de Guipúzcoa

(Sprawa C-476/09 P)

(2010/C 37/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación Foral de Guipúzcoa (przedstawiciele: I. Sáenz-Cortabarría Fernández i M. Morales Isasi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco, Territorio Histórico de Vizcaya — Diputación Foral de Vizcaya, Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava, Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación Foral de Guipúzcoa, Confederación Empresarial Vasca (Confebask), Cámara Oficial de Comercio, Industria y Navegación de Vizcaya, Cámara Oficial de Comercio e Industria de Álava, Cámara Oficial de Comercio, Industria y Navegación de Guipúzcoa, Komisja Wspólnot Europejskich i Comunidad Autónoma de la Rioja

Żądania wnoszącego odwołanie

— Stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania;

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- Uwzględnienie skargi złożonej w pierwszej instancji, a konkretnie, roszczenia pomocniczego o stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji;
- Pomocniczo, przekazanie sprawy Sadowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania i, w razie potrzeby, nakazanie przeprowadzenia odrzuconego środka dowodowego;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego, a wspierającej ją Comunidad Autónoma de la Rioja kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Błąd co do prawa w stwierdzeniu Sądu Pierwszej Instancji, iż w niniejszym przypadku nie zachodzą wyjątkowe okoliczności oparte na uzasadnionych oczekiwaniach co do zgodności z prawem spornego przepisu podatkowego, które uniemożliwiają zarządzenie odzyskania pomocy zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾ w związku z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Wypaczenie wypowiedzi w trakcie debaty przed sądem i naruszenie zasady kontradiktoryjności. Naruszenie orzecznictwa dotyczącego uzasadnienia.

Ani formalna różnica pomiędzy spornym przepisem podatkowym a przepisem będącym przedmiotem decyzji 93/337⁽²⁾, ani też okoliczność, że Komisja mogła oprzeć kryterium selektywności na innym elemencie niż element, który wyraźnie znajduje się w decyzji 93/337, ani też oświadczenie o niezgodności, które znajduje się w decyzji 93/337, nie stanowią wystarczających powodów, dla których Sąd Pierwszej Instancji nie dokonał oceny istnienia wyjątkowych okoliczności, które same w sobie lub w związku z innymi okolicznościami, które zachodzą w niniejszej sprawie, uniemożliwiały Komisji zarządzenie odzyskania pomocy, o którym mowa w zaskarżonej decyzji.

Poprzez stwierdzenie, że sporne przepisy w sprawach połączonych od T-30/01 do T-32/01 i od T-86/02 do T-88/02 nie są analogiczne do spornego przepisu podatkowego z uwagi na technikę podatkową oraz zakres bonifikaty, Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się wypaczenia wypowiedzi w trakcie debaty pomiędzy stronami sporu, naruszył zasadę kontradiktoryjności, a ponadto dopuścił się oczywistego naruszenia odnośnego orzecznictwa dotyczącego uzasadnienia.

Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że stanowisko Komisji w odniesieniu do zwolnienia podatkowego lub kredytu podatkowego w roku 1993 r. — które, jak to wynika z akt postępowania nie zostały ocenione przez Sąd z naruszeniem przepisów proceduralnych — nie stanowi wyjątkowej okoliczności, która mogłaby uzasadnić pewien stopień uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem spornego przepisu podatkowego, który uniemożliwiłby odzyskanie spornej pomocy na podstawie art. 14 ust. rozporządzenia nr 659/1999, jako sprzecznego z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań.

- 2) Naruszenie prawa przez Sąd Pierwszej Instancji poprzez uchybienie zasadom proceduralnym dotyczącym przeprowa-

dzania dowodów i odmowę przeprowadzenia dowodu wnioskowanego przez wnoszącą odwołanie dotyczącego ujawnienia określonych dokumentów Komisji, który w świetle argumentów, jakimi posłużył się Sad Pierwszej Instancji w celu oddalenia skargi wnoszącej odwołanie, okazuje się istotny dla obrony jej interesów. Naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu, zasady równego prawa do obrony i prawa do obrony.

Sąd Pierwszej Instancji poprzez brak przeprowadzenia wnioskowanego dowodu naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie fundamentalne prawo do sprawiedliwego procesu, ponieważ odmówił przeprowadzenia dowodu, który ma istotne znaczenie dla wnoszącej odwołania, naruszając w ten sposób jej prawo do obrony z tego względu, że jej roszczenie zostało oddalone jako nieudowodnione, a wnosząca odwołanie chciała je udowodnić za pomocą nieprzeprowadzonego dowodu: a mianowicie, że jeżeli nie już samo wyraźne stanowisko Komisji w odniesieniu do skargi z 1994 r. przeciwko przepisom podatkowym z 1993 r. (włączywszy w to kredyt podatkowy), które są zasadniczo identyczne jak sporne przepisy, polegające na oddaleniu tej skargi, to przynajmniej zachowanie Komisji miałyby stanowić wyjątkowe okoliczności, z którego to względu takie zachowanie spowodowało powstanie uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem przepisów podatkowych z 1993 r., co doprowadziło do przyjęcia spornego przepisu podatkowego w 1996 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 WE traktatu WE.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 93/337/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie systemu pomocy podatkowej na rzecz inwestycji w Kraju Basków (Dz. L 134, s. 25).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 25 listopada 2009 r. — Charles Defossez przeciwko Christianowi Wiartowi, Office national de l'emploi, CGEA w Lille

(Sprawa C-477/09)

(2010/C 37/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Charles Defossez

Strona pozwana: Christian Wiart, działający w charakterze syndyka spółki Sotimon SARL, Office national de l'emploi (fonds de fermeture d'entreprises) [belgijski fundusz urzędu pracy ds. likwidacji przedsiębiorstw], CGEA w Lille